

שלישי של חג שהוא יום ראשון לחולו של מועד, כהן קורא וביום השני, לוי קורא וביום השלישי, ישראל שלישי קורא וביום הרביעי, וישראל רביעי הנוסף בשביל חולו של מועד חוזר וקורא וביום השני וביום השלישי שהן ספיקי היום וכן למחר שהוא רביעי לחג והוא שני לחולו של מועד, כהן קורא וביום השלישי, לוי קורא וביום הרביעי, ישראל שלישי קורא וביום החמישי, ישראל רביעי חוזר וקורא ביום השלישי וביום הרביעי שהן ספיקי היום וכן תמיד בכל יום השלישי קורא בקרבנות של מחרת והרביעי חוזר וקורא מה שקראו כהן ולוי שהן שני ספיקי היום, ויום שביעי של חג שהוא יום ערבה אי אפשר לקרוא השלישי בקרבנות של מחרת ביום השמיני לפי שאינו מימות החג אלא רגל בפני עצמו לפיכך יום שביעי שהוא יום ערבה כהן חוזר על קריאתו וקורא וביום החמישי ולוי קורא וביום הששי ישראל שלישי קורא ביום השביעי, ישראל רביעי חוזר וקורא וביום הששי וביום השביעי שהן שני ספיקי היום ותמיד הרביעי קורא שני ספיקי היום, ושלשה הקוראין תחילה אין מקפידין על קריאתן יקראו מה שירצו, ומכל מקום כך היו נוהגין רבותי שני הראשונים קורין שני ספיקי היום והשלישי בפרשת יום המחרת שאינו מספיקי היום, והרביעי חוזר וקורא מה שקראו הראשונים, וכן כתב בעל הדיברות ז"ל. ויש שנוהגין ביום ערבה שכהן קורא וביום הששי ולוי קורא וביום השביעי וישראל שלישי חוזר וקורא ביום הששי וישראל רביעי חוזר וקורא וביום השביעי. ואינו ישר כי האחד קורא שני ספיקי היום כשליח צבור במוספין וכן נהגו אבותינו. ואותן שקורין ביום השמיני אינו ישר שלא לעשות מחול קודש, ואנו כך נהגנו כדברי רבינו שלמה ובעל הדיברות ז"ל. ושבת שחלה בחולו של מועד קורין אתה אומר אלי דאמר רב נחמן בר אבא שבת שחלה בחולו של מועד בין בניסן בין בתשרי מקרא קרינן ראה אתה אומר אלי, אפטורי בניסן העצמות היבשות, בתשרי ביום בא גוג.

ובתפילת המוספין בשני ימים טובים הראשונים ובחמשה עשר יום לחדש השביעי, ובחולו של מועד בכל יום ויום אומרים מוספין של שני ימים שצריכין להזכיר שני ספיקי היום והא לך סדרן יום ראשון לחולו של מועד אומרים וביום השלישי וביום הרביעי, יום שני אומרים וביום השלישי וביום החמישי, יום רביעי אומרים וביום החמישי וביום הששי, יום חמישי אומרים וביום הששי וביום השביעי. ויום ערבה לאחר תפילת המוספין יש ממשיכין את הארון באמצע הכנסת, ויש מוציאין כל ספרי התורה ועושין כמין גורן עגולה באמצע בית הכנסת ומתחיל החזן ואומר הושענא, והצבור עונין אחריו, ומקיפין שבעה פעמים זכר להיקף המזבח ואומרים אלפא ביתא אחת בכל פעם, ואחר כך מחזירין את הארון או ספרי תורה למקומן ומסיימין כל ההושענא כסדר הכתוב במחזורים, וקדיש גמור, ומנהג להדליק כל הנרות שבבית הכנסת לכבוד התורה על שם כי נר מצוה ותורה אור. ויש שנוהגין בליל יום ערבה להיות נעורין כל הלילה ויושבין ועוסקין בתורה ומתחילין בראשית וקורין והולכין עד וזאת הברכה לפי שביום המחרת צריכין להשלים התורה, ואם יש מי שלא הסדיר את פרשיותיו עם הצבור כל אחת ואחת בשבתה הרי הוא סודרן עתה ואף על פי שאמרו חכמים ובלבד שלא יקדים ובלבד שלא יאחר, ועוד אמרינן התם סבר לאשלומינהו במעלי יומא דכפורי, אמר ליה ובלבד שלא יקדים, ובלבד שלא יאחר, ובודאי כך מצוה מן המובחר ואם לא עלה בידו לעשות כן טוב הדבר להשלימן אחרי כן. ויום ערבה הוא יום חתימת הדין ביום הכפורים כדתנן ובחג נידונין על המים שבו היו מסיימין ניסוך המים. ואני שמעתי שיש קהילות הקודש שאומרים ביום הושענא זכרינו לחיים ומי כמוך, זכור רחמיך וכו' ואבינו מלכינו וכו'.

אמר רבי יוחנן אומרים זמן בשמיני של חג ואין אומרים זמן בשמיני של פסח. תניא